

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE BESLISSING

Op 30 April j.l. werd door de Tweede Kamer het Gewijzigde Wetsontwerp inzake bevoegdheid van enkele Tandtechnici (Zie dit Tijdschrift Febr. 1925) na eenige discussie, zonder hoofdelijke stemming aangenomen, niettegenstaande het feit, dat alle tot oordeelen bevoegde lichamen, benevens de grootste organisatie der tandtechnici, adressen hadden gezonden die op verwerping aandrongen!

De Kamer wist het echter beter en deze beslissing is vooral belangrijk, omdat door enkele leden uitdrukkelijk is geweest op het merkwaardige verschijnsel, dat op deze wijze een premie zou worden uitgelooft op het jarenlang met succes ontduiken van de Wet.

Hiermede is dus het „gewoonrecht”, dat in dit geval niet gewoon recht, doch ongewoon krom is, wettelijk gesancioneerd!

In plaats van degenen, die dit gewoonrecht jarenlang hebben misbruikt, gewoon terecht te laten staan, om hen daarna allergeewoonst terecht te laten komen op de plaats waar gewoon recht hen al lang gebracht had moeten hebben, krijgen sommigen thans een bevoegdheid, die hen evenals vroeger zal blootstellen aan vervolging en eventueel aan veroordeeling!

En voorts zal — naar wij vreezen — in de naaste toekomst, een poging worden gedaan door andere leden van het gilde der aanhangers voor dit soort gewoonrecht, om op eenzelfde wijze door den Staat te worden beloond voor de

handige manier waarop zij de wetten van dien Staat sinds jaar en dag hebben overtreden.

Zoodat dit praecedent voor alle groepen „die althans door de Justitie vrijwel ongemoeid zijn gelaten” een toekomst opent, waar wij in ons lieve vaderland nog plezier van kunnen beleven.

Gaan wij thans na, wat de practische gevolgen zijn van het aannemen van deze Wet, dan zal hiervan volgens een der Kamerleden hoogstens een twintigtal kunnen profiteeren.

Wanneer wij verder vernemen dat allereerst moet worden overgelegd een buitenlandsch diploma en dat voorts in aanmerking zal worden genomen de handelingen der aanvragers, vóór en na 1913, dan vermoeden wij dat dit aantal nog aanmerkelijk te hoog geschat zal blijken te zijn.

De weinigen die aan deze voorwaarden hebben voldaan krijgen dan het recht tot het uitoefenen van de „volledige tandprothese”. Wat dit precies beteekent weet tot nu toe geen sterveling, alleen staat vast dat het niet is de volledige tandheekunde, m.a.w. dat de conserveerende, de orthopaeische en de chirurgische tandheekunde daar buiten vallen!

De ervaring leert, dat zij die van hun nieuwe bevoegdheid gebruik zullen willen maken, om te kunnen blijven practiseeren, wel verplicht zullen zijn evenals vroeger hun boekje dagelijks te buiten te gaan. Hetgeen weer aanleiding zal geven tot vervolging en een enkele maal tot veroordeeling, zoolang tot wellicht een nieuw gewoonterecht ontstaat, wanneer na een aantal jaren zal blijken, dat de justitie hen „vrijwel ongemoeid heeft gelaten”, of tot dit kleine groepje zal zijn uitgestorven!

Dit zijn de bezwaren aan het Nieuwe Wetje verbonden, die voor iederen objectieven tot oordeelen bevoegde duidelijk zijn en door ieder betreurd zullen worden .

Van zuiver t a n d h e e l k u n d i g standpunt bekeken is er

echter alle reden om de lichtzijden die door de nieuwe situatie zijn ontstaan te erkennen en te apprecieeren.

Op het groote aantal dergenen die thans onbevoegd de tandheelkunde uitoefenen speelt het bovenbedoelde groepje geen rol. Vermeden is verder althans, dat de notoire knoeiers en oplichters die zich bevinden onder de technici van vóór 1913 van de nieuwe bepaling zullen kunnen profiteren.

De belangrijke winst is ongetwijfeld, dat thans het tandtechnische vraagstuk van de baan is en alle partijen weten waaraan zij zich te houden hebben.

En daarom is deze uitslag ons liever, dan dat het Ontwerp zou zijn teruggenomen, waardoor de kans zou zijn ontstaan, dat een volgend Ministerie de zaak weer op het tapijt zou hebben gebracht.

De voortdurende onzekerheid die daarvan het gevolg zou zijn geweest, zou iederen maatregel tot bestrijding der onbevoegde uitoefening en tot verbetering van de opleiding der technici tot mislukking hebben gedoemd.

Want dit staat nu tenminste onomstootelijk vast: Aan het geknoei der practiseerende technici is voor nu en voor de toekomst een einde gekomen. Wanneer de heeren thans worden vervolgd, is veroordeeling zeker en bij recidivisten zal die straf vermoedelijk niet gering wezen.

Menschelijkerwijze gesproken zal dus binnen afzienbaren tijd de tandtechnische kwakzalver tot het verleden behooren.

De methode om zich met minderwaardige artsen of tandartsen te associeeren, ten einde zodoende gemakkelijker aan de justitie te ontsnappen is evenmin toe te passen, eenerzijds omdat een onlangs gewezen Arrest heeft aangetoond dat dit „dekken” hen niet kan redden, anderzijds omdat het ahangig gemaakte Ontwerp van Wet, dat het toezicht regelt op de handelingen van Artsen en Tandartsen, deze mogelijkheid in de toekomst onuitvoerbaar zal maken.

De taak waarvoor de Ned. Mij. tot bevordering der Tandheelkunde zich thans geplaatst ziet, en die wij vertrouwen,

dat zij met groote voortvarendheid ter hand zal nemen is grieërlei:

1. Te zorgen dat de overheid niet wordt misleid met ondeugdelijke bewijzen van bekwaamheid, bedoeld in het zoo juist aangenomen Wetsontwerp;
2. Met zooveel kracht de onbevoegde uitoefening te bestrijden dat er geen kans meer bestaat dat over eenigen tijd een nieuw „gewoonterecht” ontstaat, omdat de justitie de overtreders „vrijwel ongemoeid heeft gelaten”;
3. Te zorgen dat een regeling wordt getroffen inzake het techniekervraagstuk in dien zin, dat een goede opleiding van den techniker als laboratoriumhelper van den tandarts wordt verzekerd, met een behoorlijke renumeration voor zijn dan niet onbelangrijke diensten.

N.